mehhele kûl hästi maksad, mis ta kord on, siis ei olle ta ial weel sellega rahhul." Saks aeas sedda walleks, ja weddasid kihla selle peâle.

Kui linna, posti-koea ette said, astusid mõllemad wankrist mahha ja teine neist kutsus ühte tõ-meest ja ütles: „Kanna meie reisi-kot ülle ulitsa lähhâma trahterise ja andis selle waewa eest ühhe kuld-tukkati. Kui mees olli kotti senna winud ja laua peale pannud, siis ütles röömsa heâlega: „Armsad herrad! ehk on teil suggo penikest rahha jures, et sutâie wina saaks, muido pean omma kuld-rahha ärrawahhetama!" Prantsusemehhel olli õigus ja Saks maksis omma kihlweddo.

Se luggo on kûl iggal aal,
Ka wahhest olnud meie maal
Ja on ka saggest praego weel
Neid, kellel on ni rummal meel,
Et kehwa kâest kûl wõttaks ka,
Ja anda, sest ei mõista ta!

Türgimehhe armastus.

Prialtra saar, on madewahhemerres, ja praego Inglisma wallitsuse al. Kui seal wannast sõdda olnud, ollid türklased need sõawangid, kedda Inglisse wâest wangi said, hirmsal wisil surmanud. Wangid seuti kõidega kokko ja nenda sure-tükki su ette kinni ja lasti tuhhaks ja põrmuks.

Ükskord, kui jälle suur tõng Inglisma wangisi nenda ollid otsa tehtud, tulli ka üks peâlik ette, kedda sure-tükki otsa ette kinniseuti. Üks Türgimees pallus keik palwed temma eest, et temmale piddi armo antama; agga Türgi üllem wallitsus ei wõtnud sedda kuulda, waid naeris ja teutas tedda, et ta julges ristiusso koera eest palwet tehha.

Kui nüüd se Türgi mees näggi, et armoandmist ennam lota ei olnud ja agga mõnni silmapilk weel aega olli, läks selle õnnetuma jure ja ütles: „Sa olled kuulnud, kui halledaste ma sinno eest pallusin; agga nad ei